Ч. 275 Пятниця 6 (18) грудня 1896. Рік VI

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 5.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провинциї:
ва цілий рік зр. 3·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
за чверть року „ 1·35
місячно „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справа управильненя конґруи.

З Відня одержали ми слідуючу допись:

Нині (17 грудня) відбулось засіданє буджетової комісиї в справі управильненя конґруи для катол. духовеньства. Референт др. Віктор Фукс подав в своїй річи історичний погляд на дотацию духовеньства в Австриї, з котрого виймаємо замітнійші уступи:

Цїсар Йосиф II. був першим монархом в Австриї, що заняв ся справою плат духовеньства. Він перший перевів подїл парохий, а на покритє плат з'орудував так зв. фонд релиґійний. За его часів побирав парох 300, сотрудник 200 зр. За часів пановання Леопольда II. (1790—92) і відтак Францїска I. (1792—1835) як і Фердинанда (—1848) підвисшено дотацию духовеньства в той спосіб, що призначено парохам 500, експозитам 400 а сотрудникам 200 до 300 зр. Той стан плати тревав аж до 1870 року. В тім році парлямент австрийский, провірпвши нуждепне положенє клира, визначив 600.000, пізнїйше 800.000 зр. річно на запомоги для духовних. Однакож ті запомоги удїлювано лиш біднїйшим парохам а при тім таким, о котрих дотичні власти добре виявлялись. Були то дари з ласки. В 1884 р. внесено в Раді державній перший проєкт управильненя конґруи. 17 цвітня 1885 видано дотичний закон конґруальний, на основі котрого парохи сїльскі побирали у всїх краях 700, або 600, сотрудники 300 зр. річної плати. Лиш для Галичини і Дальматиї звижено без причини ті плати на 500 зр. для парохів, 300 для сотрудників. Розуміє ся, що в тих сумах були вчислені всякі доходи побічні пароха з землї, фундаций і т. д. Ще прикрійше було положенє пенсионованих парохів. По 46-лїтній службі одержував парох що найбільше 600, найменше 450 зр., сотрудник 300 зр. пенсиї. Численні петиции, що вплинули до Ради державної, сьвідчать, що справа є пекуча. Др. Фукс розказав відтак, що его проєкт ішов дальше, як предложенє правительства. Се послїдне не вдоволить духовеньства. Він торгував ся через довший час з правительством, щоби конґруи піднести висше, як се правительство предкладає. Але правительство не уступило. Він вносить проте, щоби вибрати субкомітет з 5 членів, котрий би вів дальші переговори з правительством в тім дїлї.

Мінїстер Ґавч відповів на сї виводи таке. Правительство хоче полагодити справу конґруальну рівночасно з управильненєм плати урядників державних. Оно признає, що положенє матеріальне клиру лихе. Але на високе підвисшенє плати духовних оно пристати не може. Доходи релиґійного фонду виносять 4 мілїони, розходи 7 мілїонів. Дефіцит сей 3 мілїоновий покриває правительство з державного скарбу. На 1897 рік вложено в буджет на плату духовних 3,571.660 зр., а на пенсиї 418.000 зр., разом 4 мілїони зр. Після проєкту правительства доложить ся до сеї суми на слїдуючі лїта на підвишку плати духовних 1,800.000 зр. Правительство зможе ще поступити до високости 2 мілїонів, але висше не в силї піти зі взглядів чисто фінансових, а др. Фукс жадає на покритє свого проєкту понад 3 мілїони додатку з фондів державних.

По сїм почалась ґенеральна дискусия. Пос. Пінїньский підніс, що не годить ся з проєктом правительства що до тої точки, де сказано, що сьвященики Галичини мають побирати і на дальше о 100 зр. низшу плату, як духовні других країв коронних. Він підніс також резолюцию пос. Барвіньского, поставлену торік при розправі буджетовій, в котрій внескодавець домагає ся враз з управильненєм конґруи управильнити також пенсиї вдовиць і сиріт по сьвящениках греко-католицких і оріентальних. В дискусиї забирали голос ще посли Романчук, Лупул, Павше, Нітше, Рутовский і др. З дискусиї вийшло, що комісия буджетова до всеї справи відносить ся прихильно. Домічаємо, що пос. Романчук і Рутовский домагали ся, щоб вибраний субкомітет полагодив цїлу справу ще перед сьвятами різдвяними. Видко, заходить можливість, що дехто працює над тим, щоби справу цїлу проволїчи.

Комісия рішила в кінци вибрати субкомітет з пяти членів (вибори відбудуть ся на днях) і поручить єму виготовити предложенє в часї ферий так, щоби закон вийшов на порядок дневний повної ради в два днї по зібраню ради державної по феріях (в сїчни 1898 р.).

Туреччина, Греция і Македонїя.

Поволи і незначно але постійно доходить Туреччина до кінця свого істнованя. Процес, який она нинї перебуває, може ще потягнути

1)

МЕННІ.

З житя тунезийского паштушка

(З нїмецкого — І. Т. Е.).

I.

Хто раз з того місця, де два тисячі лїт тому назад стояла Картаґіна, повів очима по широкім побережу, той певно побачив на полудневім овиді фантастично розложену, високу гору, котра своїми стрімкими, крутими шпилями нагадує гору Синай в пустини. Та гора, що як би десь відразу зпід землї виходила, робить своєю делїкатною зарисованою сильветкою незабутнє вражінє в згадках любителя природи; она ще й нинї називає ся Саґван, так само, як називала ся за римских часів. З неї іде високим старосьвітским водопроводом вода до Тунїсу, і нинї ще можна при еї споді видїти сьвятиню, що була присьвячена опікунцї богини і русалцї жерела.

Саґван то послїдний кінчик пасма гір, що тягнуть ся від марокканьского Атлясу на вехід і захід аж до Сирти [1]) північного побережа Африки і розділяють тунезийский край на дві части, котрі після їх плодів можна би назвати землею збіжа і землею дактилїв.

Підчас коли на півночи від гір Тунїс [2]) і місця, де стояла Картаґіна [3]), суть найбільше любленою цїлию подорожи, а на полудне можна легко дїстати ся до побережних міст, то той гористий край єсть так незнаний, лежить так на боцї від дороги, що ледви чи там була колись нога якого слїдителя. Его гори спадаючи від півночи стрімкими боками, замикають широкі выжини, в котрих більша часть пусті і вижолоблені та порозривані гіркими бистрицями, що з весною котять ся по них з гір в долину, а лиш місця, положені догіднїйше і більше в долинї, представляють урожайні пасовиска. Спади гір суть скалисті і порослі лиш терниною та вересами. За то буйнїйшою ростинностию надїлила природа заслонені від сонця і вітрів передолини. Там гилясті оливи вкривають тінию зелену мураву, вкриту через половину року множеством всїляких цьвітів. Там журчать потоки понід в хлопа високі корчі олеандрів.

Близше до вершка гір вкрита земля розмаринами, материнкою і ялівцем, що видають ароматичний запах. Пінїї, модрина і карловата дубина творять тут висшу деревину, а денеде впоміж тої зелени показує ся иноді і фіґове дерево, що не знати яким способом тут колись засіяло ся. Де корчі і деревина сплїтають ся в непроходиму гущавину, там мають свої леговища шакалї, гієни, дикі коти та дики. Між вересом гнїздять ся куропатви, а між скалами чути голос туркавок; край мілких озер, що збирають ся на вижинї, виводять ся фляміңґи, дрохви, журавлї і друге водне птацтво, а в чистеньких як сльоза потоках пересувають ся по каміню летом блискавки видри.

Спокійні долини тунезийскої верховини не завсїгди були так далекими від всего сьвіта, як тепер, не завсїгди так опустілі. Пильні руки невільників ставили тут каблукові мости і водопроводи, спроваджували жерела в долину, будували дороги вершками гір, а на кождій горі ставили вартову башту. В кождій долинї повставали великі міста, а широкі, муровані гостинцї сполучали їх зі столицею над морем.

Вся та людска робота вже давно зруйнована. Вандали [4]) і Греки приложили перші руку до того — Араби докінчили дїло спустошеня. Міста винищено, дороги запустїли, а що ставило опір людскій лютости, то піддало ся по тисячах лїт впливам вітрів, туч, дощів і спеки сонця.

Тепер весь той сьвіт, що остав ся лиш в згадках, заснув на самоті мов би чародійним сном. Замки і башти окружили ся непроходимою гущавиною величезних кактусів, трі-

[1]) Залив в північній Африцї.

[2]) Тунїс, столиця Тунезиї або Тунїса, краю в північній Африцї, належачого давнїйше до Туреччини, а стоячого тепер під протекторатом Франциї. На полудне від сего міста суть села Саґван і Джуґар, де знаходять ся останки величавого, 178 кільометрів довгого водопроводу, котрим спроваджувано воду до Картаґіни.

[3]) Картаґіна, грецке Кархедон, дуже старе місто, з котрого тепер остали ся ледви слїди, збуроване Фенїкіянами. Свого часу було то дуже богате місто, в котрім жили Картаґінцї або Пунїйцї. По трох війнах (т. зв. пунїйских) Римляни здобули місто і розвалили его. Розвалини видко тепер недалеко коло Тунїсу.

[4]) Племя нїмецке, що пустошачи Европу, зайшло в 429 р. по Хр. аж до Африки.

юмфальні каблуки попукали і запали ся в піску, стовпи повалили ся. Перед палатами з мармору пасе ся виндїла худобина, на ступенях арен і театрів росте кропива та рокитник. В неоднім такім розваленім місті осїли бідні Бедуїни та порозставляли межи розвалинами свої чорні шатра, котрих стереже череда кудлатих псів. Они засївають збіже на каменистій ріли та живуть нужденно з того, що їм видає земля, котру покидають і шукають собі нових осель, коли она їм не зародить.

В инших місцях, на затишних зубічах, побудували собі жителї краю з оставшого тесового каміня та мурів низькі хати і стали осївшими селянами, котрі непосидющих кочовників уважають за гірших від себе людий. Ті села, що по арабски називають ся ксари або дешри, суть в очах Европейця лиш нужденними купами каміня, але Арабови видають ся они добрими оселями, такими, що їх треба аж завидувати. То щасте, щоби мешкати в такій дешрі, купує собі властитель камінної хати за обовязок служби войскової та плачення податку, чого кочуючий чоловік не знає. Але за то той, що жиє в селї, має свій власний ґрунт. Оливні сади, що переходять з батька на сина, родять ему тілько, що він надвишку продає до Тунїсу і може відложити собі не один грошик. Поле обрабляє ему за пятий сніп кочівник, що наймає ся у него. Він сам лиш деколи вийде на поле, щоби допильнувати робітників, почислити вівцї, або допильнувати стрижу. З весни, коли цвитуть бреским, в теплі дни з полудня полежить собі також в холодку під деревиною горі животом. А найрадше сидить він собі в каварни коло илина в сільци. Праця і труди для жителя такої дешри то річ не знана.

Одна з таких найбільше віддалених тунезийских долин, що лежить лиш кільна години ходу від того місця, де колись була битва під Замою [5]), називає ся Гаман Сункер, від теплих жерел, які там були за римских часів. Єсть то вузонька, тїсна долина, в котрої глубині, межи високими скалистими берегами, бе жерельце холодної водицї. Вехідна зубіч заросла густою зеленню. Саме коло жерела єсть справлена земля, а на ріли засїяній каміньем, стоїть до половини ще удержана римска башта. Дальше, лиш так далеко, що можна би й каменем докинути, стоїть знов тріюмфальний каблук з коринтскими стовпами. Під ним були мабуть колись міскі цистерни. Нинї в тих глубоких, мурованих ямах жиє родина Бедуїнів і ричать в них товарина. Таитой бік зі всхідним боком сполучав колись римский міст, з котрого видко ще в скалї грубі фундаменти. Тепер іде дорога таки просто через потік, а коли він в часї дощів прибуде і розгуляє ся, то жителї дешри Сункер таки й зовсїм не ходять за потік.

На західній сторонї долини стоять хати Сункера, і ся зубіч гори представляє найдивнійший вид. Гадав би хтось, що то був колись якийсь кріпостний вал, з котрого видко ще отвори до стріляня і казамати. Але коли перебрести через потік і вилїзти на беріг, то покаже ся зовсїм щось иншого. То закопи з пунїйских часів, покопані один коло другого і повкривані тяжкими, камінними плитами. Отвором, круглим як півмісяць, входить ся до середини будови, котра була колись виліплена вапном з піском. Богато з тих закопів виглядають ще так, як би й нинї були вроблені; всї заросли бурянами, а вхід до декотрих завалений глиною і каміньем. Анї в однім нїхто не мешкає. Аж висше під горою стоять сїльскі хати, такі бідненькі, камінні печери вкриті ріщем, як і у всїх инших дешрах довкола.

Під вартовою баштою, на упавшім з гори примурку, що лежав впоперек перед самим входом, і вітрів там може вже від незамятних часів, сидїло одного погідного дня в груднн двоє дітий, хлопець і дївчина. Череда товстохвостих овець і сорокатих кіз, повірена їх опіцї, скубала на царині пахуче зїле, що там виросло було від послїдного осїнного дощу, а старий, спутаний буханий обгризав жовті соломянники та молочаки межи каміньем. На теплій камінній плитї коло дїтий вигрівав ся на сонци чорний бедуїньский пес. Хлопцеви було може лїт за дванайцять. Він був досить високого росту і худощавий, а на брунатнім тїлї мав вовняну, в паски сорочку з короткими рукавами. На головї доокола споловілого фезу мав кавової краски турбан із суканої верблюжої вовни, котрий грубими валками обланяв подовгасте его личко. Черти его були правильні. Ясні, брунатні очи вказували, що в нїм чиста арабска кров. В правій руцї держав довгу палицю, котрою довбав в старім мурі.

Дївчина, трохи молодша як єї товариш, була убрана в синю феляхску одежину, спняту на плечи двома срібними спинками. Біла бавовняна намітка вкривала єї головку і спадаючи понизше чола відслонювала лиш долїшну часть хорошенького, круглого личка і борідку. Спід намітки виглядало волосє, сплетене в грубі коси. До них були причіплені тяжкі, срібні ковтки, такі великі і тяжкі, що їх дитина в своїх ушах не повинна була носити. Боса мала, прикучнувши на примурку грала ся чистенько вигладженими кісточками підкидаючи їх правою рукою а спершись на лїву. Але що їх не напідкидала ся їх худенькою ручкою, а все їй не удавало ся. За кождий раз, коли підкине круглий камінчик, що їй служив за пилку, силуєсь на дармо вхопити одну кісточку за другою; то вхопить ту, що не треба, то пустить камінчик, а він їх розтрутить і так попсує весь порядок гри.

— Менні — каже дївчина по довшій надаремній пробі до хлопця, котрий взявши ще й босі ноги до помочи вирив вже ямку під примурком. — Менні, піди-ко та принеси менї инший камінчик з потока, сей менї за тяжкий і все перевертає менї кісточки.

Хлопцеви й не при гадцї було покидати свою роботу. В розритій земли під каміньем був

---

[5]) Місто, під котрим Римляни в другій пунїйській вїйнї побили Пунїйцїв.

ся літами, але що ніяка акция дипльоматична не надасть теперішній Туреччині животворної сили, то річ певна, скорше може підготовить ґрунт до утвореня якихсь нових орґанізмів державних. Не хочемо тут запускати ся в дальші комбінациї а згадаємо лиш про само становище Росиї, яке она заняла по гостині константинопольского амбасадора в Петербурзї. Нелидов приїхавши до Петербурга був насамперед на довшій авдиенциї у царя а відтак нараджував ся з поодинокими міністрами, Шишкіном, Віттем, Ґоремикіном. На тих нарадах ухвалено, що Нелидов має насамперед держати ся вижидаючої тактики, відповідаючої миролюбивій політиці Росиї. Однакож на случай, коли-б Туреччині не удало ся зробити ладу, то Нелидов має дати амбасадорам зрозуміти, що Росия на случай потреби готова зробити лад в Туреччині, під услівем, що другі великі держави вповні на то згодять ся. Таке поступоване Росиї виключає якусь военну комплікацию, і хоч в деяких кругах російских — як доносять до берлиньского Tageblatt-у — іменно же у висших кругах войскових, пішла чутка, що в весною прийде до війни, то все таки ті обави в теперішну пору суть безосновні, бо Росия поки ще не думає відступити від своєї дотеперішної миролюбивої політики.

В Туреччині пішов трохи страх. Султан боїть ся вже, що Росия готова взяти ся до Туреччини на власну руку а подорож Нелидова до Відня і Атин ще збільшила ту обаву. В Константинополи говорять, що амбасадор дораджував цареви приступити до скорої акциї против Туреччини, але Шишкін тому рішучо спротивив ся.

Розпорядженє грецкого короля в справі заложеня постійного табора военного, стоїть також — нехай собі хто що хоче говорить — в звязи з загальним положенем на Балкані. Розпорядженє се не значить, мовби то Греция хотіла сама приступити до якоїсь акциї военної, але їй розходить ся о то, щоби на случай потреби мати готову відповідну силу. Не лиш за границею, але й в самій Греciї знають то дуже добре, що грецка армія дуже лиха і потребує конче реформи, коли-б в рішучій хвили мала приступити до якоїсь акциї. Се мабуть зміркував король і вивідав ся здаєсь підчас своїх подорожий, що може настати така хвиля, та взяв ся до орґанізациї заздалегідь, щоби его не заскочили події.

Рівночасно відбуває ся і в Македонії цікавий процес розкладовий. Там поволеньки розділяють ся народи. Доси сполучала всїх грецка церков без взгляду на народність. Грецкий патриярхат і Порта взаимно себе піддержували, бо ходило їм о то, щоби удержати свою власть. Патриярхат тратить тепер свої впливи в Македониї; церков православна ділить ся там після народности, а Туреччина тратить через то можність удержувати при помочи грецкого духовеньства спокій і порядок. Власть єї слабне в міру того, як слабне вплив грецкого патриярхату. Тим способом творить ся поволи нова причина до дальших компліќаций, новий чинник розкладовий, котрий має причинити ся до зробленя кінця Туреччині.

Новинки.

Львів дня 17-го грудня 1896.

— **Іменованя.** Ц. к. Намістництво іменувало комісарями надзору парових котлів: радника будівництва Вільг. Раппого в Станиславові для повітів станиславівского, бучацкого і калуского, старшого інжинера Тому Слонецкого в Коломиї для повітів коломийского, косівского, снятиньского і надвірняньского, інжинера Жигм. Махневича в Станиславові для повітів товмацкого і богородчаньского.

— **Є. Е. п. Міністер зелізниць ген. Ґутенберґ** приїде дня 21-го с. м. до Галичини на отворене шляху зелїзничого Галич-Тернопіль.

— **Помилуванє.** Жигмонт Гошовский, убийник бл. п. о. Ардана, що відбуває кару дожизненої вязниці, помилуваний від Є. Вел. Цїсаря, бо показало ся, що убийник попав в невилїчиму недугу ума, а крім того здоровлє его так підкопане, що нема надії на подужанє.

— **Зелізниця Галич-Тернопіль.** На тім шляху поумїщувано вже урядників і будників. Дня 14-го с. м. відбули ся проби мостів, а дня 17-го перейде т. зв. пробний поїзд. Отворене шляху назначене на 21-го с. м., почім зелїзниця буде віддана до публичного ужитку. Від дня 22-го грудня зачнуть вже поїзди правильно курсувати.

— **В Любачеві** заложив торговлю мішаних товарів п. Іван Волощак, бувший ученик „Народної Торговлї“.

— **З бразилійского раю** вертає двайцять галицких еміґрантів з о. Михалевичем назад до Галичини. „Ставши на березї моря — пише о. Михалевич до одної галицкої часописи — перед вступленем на пароход, ми ударили по чотири поклони і перехрестили ся, дякуючи Богу, що позволяє нам вирвати ся з правдивого пекла“.

— **Налоговий самоубийник.** В Чернівцях повісив ся сими днями робітник Юрий Кунп. Він вже нераз в своїм житю пробовав самоубийства, але все ему в рішучій хвили перешкоджено. Аж тепер удалось ему перевести свій довголїтний намір.

— **Нещасливий випадок** лучив ся в ночи на четвер в Чернівцях. При ул. Франца мешкав спенсионований директор помічних урядів Альойс Склїва. Вечером постелила ему стара слуга ліжко і він ляг спокійно спати. Около 4-ої год. зрана прибудила ся слуга, бо почула якесь тріскане і великий чад. Она вибігла з хати і закликала огневу сторожу. Сторожа виломила двері, але не найшла нічого до гашеня. В ліжку лежав цїлком на вугель спалений Склїва, в роті мав ще спалена люльку, а в ліжку найдено цїлком стоплену сьвічку. Очевидно тут не було що ратувати, отже перевезено Склїву до трупарні. Дехто догадує ся, що в сїм випадку має ся дїло з злочином, однак нема жадних познак на се; мабуть Склїва так твердо заснув, що не чув, як догоряюча сьвічка впала до ліжка і запалила его.

— **Сьвітові злодії перед судом.** В понеділок розпічне ся перед віденьским судом карним цїкавий процес. На лаві обжалованих засїли: Димитрий Папакоста, Перикль Афендакис, Матїй Сталїо і Прибоят Петрович-Ристич. Та славна чвірка наповнила страхом цїлу Европу і не було замку ні зелїзної каси, котрі оперлись би їх витрихам. Що до шайки належало більше злодіїв, о тім нема сумнїву, одначе орґанам безпечности

не удало ся їх всїх виловити і суд мусить вдоволити ся лише тими чотирома. Они допускали ся великих крадежий у Відни, Пешті, Триесті, Градци, Липску, Дрезнї і т. д. Папакоста і Афендакис утїкали два рази з пештеньскої вязницї і тому тепер при розправі носять кайдани на руках і ногах, а крім того сковано їх ще одним спільним ланцухом. До того пильнує їх в день і в ночи варта з набитими карабінами. Папакоста виглядає дуже елегантно. Він піддавав все плян рабунку і відтак продавав украдені річи. Звідки він, як справдї називає ся, хто его родина і що перше робив — ніхто не знає. Афендакис то тип Грека. Якийсь час був в Єгипті підприємцем і навіть добре заробляв. Однако волів лекший хлїб і то завело его до вязницї. Сталїо, також Грек, походить з острова Родос. Він правдивий великан і при розбиваню кас був незрівнаний. Ристич родом з Босни. Цїле его житє представляє ряд убийств, підпалів і рабунків. Християнин — він ненавидів музулман і всюди їх губив без милосердия. Мимо того в 1878 р. в часї окупациї Босни боров ся против Австрийцїв та убив одного жандарма. Суд в Тузлї вислав за ним гончі листи. В них описаний Ристич як найбільший злочинець. Розправа буде тревати 4 до 5 днїв. Сьвідків візвано звиж вісїмдесять.

— **З Самбора** пишуть нам: Дня 24 н. ст. грудня відбудуть ся в Самборі в комнатах Руської Бесїди загальні збори членів філії „Просьвіти“ з слїдуючою програмою: 1) о годинї 9 ій поминальне богослуженє за померших членів товариства; 2) відкритє зборів і вибір предсїдателя на час тих зборів; 3) справоздане секретаря з дїяльности виділу за 1896 рік; 4) справоздане скарбника і провірене рахунків; 5) відчит з господарства; 6) відчит о дїяльности Маркіяна Шашкевича; 7) вибір нового виділу; 8) внесеня членів. — Виділ філії подаючи се до прилюдної відомости, просить о як найчисленнїйшу участь в зборах, тим більше, що при 8 ій точцї поданої програми належало би ся основно застановити над станом наших читалень і обдумати якийсь спосіб до їх подвигненя. Відомо бо, що наші читальні істнують в великій части тілько на папері, а в дїйстности дрімають і нїякої дїяльности не обявляють. — *Від виділу філії товариства Просьвіти.*

— **Заклади на вибори** в Америцї дотепнїйші, як у нас. У нас ідуть о фляшки, склянки а там підчас виборів президента Сполучених Держав ризикували люди своєю власною особою. Один проповідник заложив ся з другим проповідником о кандидата, що котрий з них „пошиє ся в дурні“, той буде мусїв в перелицьованім на виворіт убраню проповідати в найблизшу недїлю. Инший заклад ішов о те, що програючий мав дати помалювати собі груди і плечі північно-американьскими національними барвами з 32 звіздами і так перейти означеними улицями. Комічний заклад зробив один дуже грубий пан, з дуже тоненьким, що програючий має три днї ходити в одїню вигравшого по найжвавійших улицях міста. Але вже на найлїпший дотеп попало двох, що заложили ся о те, що програючий має сїсти до дитячого візка, убрати ся в дитинячу капузу, і вложити до уст пипку з фляшочкою — а противна сторона має пхати сю стару дитину по бульварах.

Господарство, промисл і торговля.

— **Оголошенє.** Ц. к. управа будови для всхідно-галицких зелїзниць льокальних Тернопіль II., розписує доставу порогів зелїзничих з дерева дубового або соснового для шляху Гидинківцї-Іване пусте і Тересин-Скала всхідно-галицких зелїзниць льокальних з речинцем вносити оферти до дня 10 сїчня 1897, до 12-ої години в полудне. Звертає ся тому увагу інтересованих на оголошене в урядових часописях Gazeta Lwowska і Wiener Zeitung. Близших пояснень удїляє ц. к. управа будови для всхідно-галицких зелїзниць льокальних Тернопіль II., де можна також набути формулярі на оферти як також загальні і потрібні услівя для достави порогів. — *Ц. к. управа будови всхідно-галицких зелїзниць льокальних Тернопіль II*

Торг збіжевий.

Львів дня 12 грудня: Пшениця 7·50 до 7·80 зр.; жито 5·90 до 6·20; ячмінь броварний 6·— до 6·75; ячмінь пашний 5·— до 5·25 овес 5·50 до 5·75; ріпак 11·— до 12·—; горох 5·— до 9·—; вика 4·25 до 4·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·75 гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 35·— до 40·—; шведска 30·— до 50·— біла 35·— до 50·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·10; нова 5·50 до 5·75; хміль —·— до —·—.

Запросини до передплати.

Маю честь повідомити Високопреподобне і Всечестнїйше Духовеньство, що невдовзї зачне ся друковати в нашій друкарні в Жовкві в рускім перекладї цїнне дїльце кардинала Россіньолого п. з. „Правди вічні“ і буде виходити зошитами місячно (всїх 16). Перший зошит появить ся з початком сїчня 1897. Знамените се дїльце стане дуже добрим підручником так для місионарів, як для загалу Духовеньства. Хто проте з Впр. і Всеч. Отцїв або і вірних кождого стану хотїв би се дїльце набути, най ласкаво поперед зголосить ся до Заряду друкарнї ОО. Василиянів в Жовкві з тим заявленем, чи бажає одержати цїле дїльце разом, чи поодинокими зошитами. Передплата цїлого дїла виносить 64 кр., поодинокого зошита 5 кр.

З належним поважанем

Др. Климент Сарницкий ч. сьв. В. В.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 17 грудня. Вчера вела ся в Палатї послів дальша дискусия над етатом мінїстерства кравої оборони. — Пос. Пінїньский і Пентак інтерпелювали мінїстра справ внутрішних в справі покалїченя львівских академіків львівскою полїциєю.

Рим 17 грудня. Палата послів ухвалила угоду торговельну з Тунезиєю. Мінїстер справ заграничних заперечив вість, мов би то Росия заняла якусь область над Червоним морем коло французскої кольонїї Обока.

Білград 17 грудня. Скупштина висказала свій жаль з причини поступованя патриярха в справі сербских церков в Скоплю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

білий скорпіон, до котрого він як-раз брав ся з своєю палицею.

— Знаєш, братчику — відозвала ся дївчина по хвили знову — подиви ся, як кісточки зле падуть. Ану возьми ти раз камінець і кидай, нехай я ід тебе научу ся.

Менні, що як-раз зробив палицею смерть скорпіонови, укляк, щоби убите зьвірятко взяти в пальцї.

— Зажди хвильку — відозвав ся він, взявши скорпіона осторожно за хвостик. Відтак кинув ним з відразою так, що він каблуком полетїв у воздух, а пес гавкаючи побіг за ним. — Диви ся, як Уніса побіг за тим плюгавством, як би то був який присмак.

Але ледви Менні докінчив говорити, як ще раз зігнув ся борзенько, порпав хвильку в земли, а відтак крикнувши з радости побіг і собі за псом, аж перевертаючись і качаючись опинив ся при сподї зубочи. Дївчина видивила ся здивована і видїла, як він мов би кіт спускав ся по фундаментах від моста в долину і щез в потоцї. За хвилю став пес гавкати і дав знак, що Менні вилазить. Понад краєм скали показав ся его турбан, відтак і він сам опираючись руками і колїнами. Вилїз на гору і підскакуючи прибіг до дївчини, а за ним і пес гавкаючи та вимахуючи хвостом.

— Дивись, що я знайшов — відозвав ся він урадований і наставив дївчинї долоню, котра цїкаво заглядала. На брунатній долони, ще мокрій від води, лежали дві монети. Одна, вкрита ґриншпаном і тяжка від налїпленої на нїй землї, була лиш з одного боку добре удержана. Видко було на нїй вовчицю, як плекає Ромулюса і Ремуса[6]), що кличать під нею, а в глубині дві звізди. А друга хоч менша, сьвітила ся і була срібна, а на тім боцї, де напись, видко було дві голови. Грецкими буквами були виписані імена тих, що ї вибили: цїсар Гераклїй та его мати Георґія, чого по їх лицях трудно було здогадати ся.

— Отся буде для тебе до волося — сказав Менні, котрий бистрим оком розпізнав зараз, що она з цїннїйшого металю, як тамта друга. — Отся друга, то буде менї до обручки в усї, коли куплю собі срібну, як буду великий. Обоє повклякали і стали витирати монети кінчиком сорочки та намітки, а пес поважно приглядав ся тій роботї.

При тій забаві стало вже й сонце заходити за гори, а на яснім ще небі показала ся вечірна зоря. Вівцї та кози, котрим вечірний холод пригадав, що пора до дому, стали поволи скубаючи ще траву по дорозї сходити ся до башти. На вузенькій стежцї, котрою від Свакеру сходило ся в сусїдну долину, роздав ся якийсь тупіт, від котрого сполошило ся в розмаринї стадо куропатв. Два Бедуїни їхали недалеко з Хунне до Свакера, з берега до потока, а відтак в брід і крутою стежкою в гору. Пси в дешрі стали уїдати, а відтак зробило ся тихо.

— Пора вертати домів — відозвав ся Менні до дївчини, що все ще пильно терла. Свиснув на пса, котрий на той знак почав зганяти череду що раз більше до купи, аж вже вся була разом. Відтак побіг по стару шкапу, розпутав єї і привів до башти. Сховавши свій цїнний знаходок в турбан і підвинувши его добре, підсадив дївчину на коня, взяв палицю в руку і став гнати череду домів. Попереду ішли вівцї та кози, а коло них пес, позаду Менні з конем. На горі коло послїдної хати, показав ся якийсь чоловік, що вимахував одежиною і давав якісь знаки.

— Тато кличе. Хтось прийшов в гостї — відозвав ся Менні, придивившись добре рухам бурнуса на горі, та засьпівавши в голос пісьню, пігнав свою череду серед тихого вечірного холоду до дому.

(Дальше буде).

[6]) Братя близнюки, з котрих перший основав Рим, а котрих після римскої казки плекала вовчиця.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.